

*Az Erotikus Történetek sorozat
2026-ban megjelenő, további kötetei*

Trevor C. Rebuso: Mesterséges élvezet

Azon a borongós
szombat délutánon
Ibuci végleg meg-
unta a banánt.

Úgy érezte, belehal az eseménytelenségbe, ha nem kezd magával valamit. Húszéves volt és marha heves, odakint zuhogott az eső, idebent meg már minden teendőjét elvégezte. Na jó, a vécét éppen kisikálhatta volna az anyja helyett, de aznap világmegváltó energiákkal kelt, és életörömet akart magába szívni, nem vízköoldót.

Hóna alá csapta hát a könyvet, amit addig olvasott, úgy

indult át a szomszéd nénihez. Szaladva ment, szlalomoz-va, mintha át tudna bújni az aláhulló cseppek közt, de persze így is elázott kissé, mire az övük mellett álló kertes házba ért.

– Csók’, Teca néni! – kiabált be a tornácról, miközben a szűnyoghálós ajtó keretén kopogtatott.

Jónéhány másodpercig csak a csutkára feltekert hírműsor és a hozzá tartozó, fennhangú káromkodás szűrődött ki, aztán felcsendült az invitálás is.

– Bújj be, itt vagyok a konyhában!

Ibuci így tett. Valóban a tűzhely mellett találta meg Teca

nénit.

– Mi járatban erre, Ibikém? –
fordult felé az asszony.

Egy „*Kisnyugdíjas vagyok,
de hódítani akarok!*” feliratú kö-
tényt viselt, jobb kezében pör-
költsaftos fakanalat tartott.

Ibuci cinkos vigyorral som-
fordált közelebb.

– Tetszik még kártyából jó-
solni?

– Hébe-hóba. Nem tán ked-
ved szottyant egy kis jövődö-
mondáshoz?

– Ha szabad...

Teca néni – mintegy átkötő
szövegként – még bekiabált a
tévében szónokló politikusnak,

mintha az hallaná, majd Ibuci felé bökött a fakanalával.

– Egye fene, gyere!

Elzárta a gázt és beterelte a lányt a szobába. Ott aztán kikapcsolta a televíziót és elővette az angyalkártya-pakliját.

– Hát az? – mutatott a lány könyvére, miközben leültek az asztalhoz.

– Az egyik kedvenc regényem.

– Oszt minek hoztad magaddal?

– Referenciának! Hátha kérhetek az égiektől egy olyan izgalmas kalandot, mint ez.

Teca néni hamar lehűtötte a lányt.

– Ejnye, na, nem így megy!

Válassz egy témát, arra fogunk kártyát húzni.

Ibucit azonban le se lehetett lőni.

– Egyet? De hát engem az összes érdekel! Karrier, szerelem, anyagi bőség, egészségtudat...

– Az Algopyrin mindenre jó.

– Nem úgy!

– Akkor vérnyomáscsökkentő, egy feles pálinkával kísérve.

– De most még nincs bajom, Teca néni! – magyarázta Ibuci.

– Arra gondolok, milyen betegséget próbáljak megelőzni, hogy elkerüljem a korai végzetet. Mégsem nyiffanhatok ki, amíg

ilyen hamvas a barackom...

– Mindent akkor sem kérdezhetsz meg egyszerre – ciccegett Teca néni feddően. – Toronyórát láncsal? Nem-nem, a mohóság bizony visszacsap. Egy témát mondj, lányom!

– Na jó – adta meg magát Ibuci nagy nehezen. Az asztalra tette a könyvet és rákönyökölt. – Legyen a szerelem!

Teca néni füstölőt gyújtott, és kiterítette a lapokat az asztalon. Ibuci kinyújtotta a kezét, hogy húzzon egyet, de ahogy ujjbegye a választott kártyához ért, nagyon furcsa dolog történt.

A látása elmosódott, a tér homályos, színes pacákká olvadt össze. Forgott vele a világ, közben mégis kellemes forróságot érzett. Néhány másodperc volt az egész, de amikor kitisztult a kép, a lány nem akart hinni a szemének.